

תת"ע 1492/01/16 - מדינת ישראל נגד חסן רונן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

02 אוקטובר 2017

תת"ע 1492-01-16 מדינת ישראל נ' חסן רונן
בפני כב' השופט ישראל ויטלסון, שופט בכיר

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

חסן רונן

ע"י ב"כ עו"ד גיספאן

הנאשם

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו, ב-1.1.16 בשעה 05:07 או בסמוך, נהג הנאשם ברכב, ברחוב מנחם בגין בתל אביב בהיותו שיכור, ובכך שבדוגמה של אוויר נשוף נמצא ריכוז אלכוהול של 525 מיקרוגרם בליטר אחד של אוויר נשוף, העולה על הריכוז שנקבע בתקנות, בניגוד לסעיף 62(3), 64ב(א)(3) לפקודת התעבורה ותקנה 169א לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר בהאשמה המיוחסת לו ונשמעו הראיות.

מטעם התביעה העידו השוטרת ספיר ברנס, והשוטרת קארין מנוט.

עדויות של השוטרת ספיר ברנס נשענה רובה ככולה על הדוחות שערכה ת/1 עד ת/8.

על פי הדוחות ביום ו' בשעה 05:07 ברח' מנחם בגין, שעה שעמדה במחסום לזיהו נהגים שיכורים, היא עצרה את הרכב בו נהג הנאשם רונן חסן. הנאשם נהג בנתיב השמאלי מבין שני נתיבים, היו שוטרים נוספים במקום אלא שהם לא היו קשורים לאכיפה כאן. בשיחה עם הנהג נדף מפיו ריח של אלכוהול.

הוא נכשל בבדיקת נשיפון. הודע לו כי הוא חשוד כי נהג בשכרות וכי אסורה עליו השתייה ואכילה כ-15 דקות. בוצעה לו בדיקת נשיפה על ידי השוטרת קארין מנוט והתקבלה התוצאה של 525. לנאשם לא היו רשיונות והוא זה על ידי המסוף המשטרתי עם תמונה.

בוצע שימוע לנאשם טרם פסילה מנהלית של רשיון הנהיגה והשבתת הרכב ע"י רפ"ק ניסים אוחיון.

עמוד 1

בדוח פעולה ת/3 ציינה השוטרת כי בשיחה הראשונית אישר בפניה הנהג כי טרם הנהיגה שתי כוסות של וודקה "רד-בול".

בבדיקת המאפיינים אופן עמידתו הוגדר כמתנדנד הליכתו יציבה, החטיא בהבאת אצבע לאף, ריח אלכוהול מפיו. הוא הוחתם על טופס בדיקה וחתם בחתימת ידו "רון".

בתגובתו להאשמה המיוחסת לו אמר הנאשם כי " חיכיתי זמן מה כשעה ו-20 דקות או יותר עד שהרגשתי שביכולתי לנהוג וללכת כמו בן אדם" על נוסח דברים זה חתם הנאשם "רון".

בחקירה הנגדית אישרה השוטרת כי ביחד עם הנאשם היה נוסע נוסף שאת פרטיו לא רשמה. לפי עדותה מי שחתום על כל המסמכים שערכה הוא הנהג "רון".

עדת התביעה השוטרת קארין העידה לפי המסמכים עליהם היא חתומה ת/9 - עד ת/13. בפלטי מכשיר ת/12 ו-ת/13 חתם הנאשם בחתימת ידו "רון".

את גירסת הנאשם ניתן לסכם כך: " לא אני נהגתי". ובלשונו:

" באותו היום הייתי באשקלון בעיר, ראיתי חבר ילדות, ראה אותי אומר לי בוא הולכים, באתי הלכתי איתו והלכנו לכיוון הרכב, הוא אמר לי תביא את המפתחות אני נוהג, עלה לאוטו ונסע לכיוון ת"א, הלכנו לבורסה הגענו לבורסה, יצאנו מהבורסה, החבר ישר אומר לי, לקח את המפתחות עלה לרכב, ישבתי ליד הנהג אנחנו מתחילים לנסוע, הגענו למחסום משטרה, מתחת לגשר, אני יושב באוטו, הוא אומר לי אתה נשאר באוטו אתה לא מדבר מילה, כאילו אתה סותם את הפה כך אמר לי, נשארתי באוטו. הוא יורד מהאוטו הולך לכיוון השוטרים, חוזר אלי כעבור שתיים, שתיים וחצי, אומר לי בוא אני יורד מהאוטו, אז הוא אומר לי בוא הולכים יעני, אומר לי להמשיך להתקדם לכיוון אלה שהולכים הביתה, הוא אומר לי הולכים הביתה האוטו נשאר פה. לא הבנתי בהתחלה, אני לא כל כך יכול לדבר איתו כי זה משהו שאני מכיר, וקיבלתי קצת איומים.

השוטרים לא בדקו אותי. אני לא עשיתי בדיקה. איך שהלכנו משם הוא מסר לי את הניירות ואת הכול ואומר לי אתה לוקח את זה עליך ואתה סותם את הפה. יש לי סיבות שיש איומים על המשפחה שלי, אני מעדיף שתעשו מה שנראה לכם ולא לסכן את המשפחה שלי. אם היו בודקים לפי ת.ז. אם המשטרה עושה את העבודה שלה כמו שצריך היו מגיעים לזה שזה לא אני בכלל.

ש. אני מציג לך את הדו"ח ת/1, האם זו החתימה שלך?

ת. לא נראה לי.

ש. תסביר איך אתה יודע שזו לא חתימה שלך?

ת. אני תמיד חותם שם מלא חסן רון.

לשאלת ביהמ"ש: לא אני נהגתי באותו יום. " (פרוטוקול עמ' 12-13 שורות 18 עד 15)

דין והכרעה

לאחר שמיעת העדויות כולן אני קובע כי גירסת הנאשם באשר לחתימה של שמו במסמכים 1/ת, 5/ת, 6/ת, 7/ת, 8/ת, 9/ת, 12/ת, 13/ת. - אינה אמת.

בע"פ 347/88 **דמיאניוקנ' מדינת ישראל**, פד"י מ"ז (4) 221,651 נאמר:

"סיכומם של דברים, פסיקתנו הבהירה באופן עקבי, כי לא נדרש שבית המשפט יפעל על סמך ודאות גמורה ... בית משפט זה כבר הטעים מספר [371] פעמים, כי נאשם שהובא נגדו חומר הוכחות מספיק כדי הרשעה, לא די לו, לשם הפרכת הראיות, כי יספר סיפור בעלמא או כי יעלה גירסה סתם, אשר לכאורה אינה מתיישבת עם קיומם של יסודות האישום. מול חומר ראיות לכאורה על הנאשם להציג קו הגנה ממשי, ריאלי, המתקבל על הדעת, אשר אינו פרי הדמיון בלבד. אם בית המשפט הדין בדבר אינו מאמין בנכונות סיפורו של הנאשם ואינו מגלה בחומר הראיות יסוד ושורש לגירסה אשר הוא מעלה, אין הוא חייב להעדיף את הגירסה נטולת השורשים של הנאשם על הגירסה הבנויה על יסודות איתנים שלא נתערערה מכוח הספק, רק משום ש'יתכן' ו'אפשרי' הדבר' שהגירסה של הנאשם, התלויה על בלימה, נכונה היא... אל לו לבית המשפט לחוש להתרחשות מאורע רחוק ויוצא דופן המתיישב, אם אמנם אירע, עם חפותו של הנאשם, בעוד שהעדויות שבית המשפט האמין בהן מוליכות למסקנה סבירה הרבה יותר שהנאשם אינו חף."

לטעמי - לא יעלה על הדעת כי אדם יציין בבית משפט כי החתימות מזויפות על ידי אחר ולא יחתום מיד בחתימת ידו את חותמת ידו האמיתית, בו במקום, או למצער יביא ויצג דוגמאות לחתימת ידו הנכונה בימים ימימה.

בשאלת החתימה "המזויפת", לא הציג הנאשם שבריר של ראיה שיהיה בה כדי לאשש את גרסתו לזיוף. הנאשם התחמק בכוונת מכוון -מלהמציא כל ראיה חיצונית ולפיה ניתן יהיה להבחין בחתימת ידו "האמיתית". כאשר כאלה הם פני הדברים אני קובע כממצא עובדתי כי החתימה על המסמכים עליהם חתם במסמכים שהוצגו לבית המשפט, היא חתימתו במו ידיו, שלו, על כל המשתמע מתוכן המסמכים שנחתמו על כאמור.

באשר לגירסתו בחילופי התפקידים עם נהג אלמוני אחר אני קובע כי גרסתו לענין זה אינה אמת.

כאשר השתכנעתי מעל לכל ספק סביר כי החתימות בת/1- עד ת/13 הן חתימות ידו של הנאשם כאן, הרי שגירסת הנאשם לענין הנהג האלמוני שנהג ברכבו בשעה שהוא היה הנוסע התמים שלא לקחו את פרטיו לא מחזיקה מים, דימינוית, וכולה באה לעולם בשל אי רישום פרטי הנוסע האלמוני שהיה עמו באותה העת.

זאת ועוד, כל גירסת הנהג האלמוני - היא גירסה שניתן להגדירה כ"עדות כבושה". היו לנאשם הזדמנויות רבות להשמיע את גירסתו בדבר היותו ה"נוסע התמים" המיוסר שישב ליד הנהג, החל מיום האירוע 1.1.16 ועד טרם עדותו לראשונה

עמוד 3

בבית המשפט בעדותו הראשית ב- 18.7.17, אולם הוא בחר שלא להשמיע אותה, אלא לאחר שנה ושבעה חודשים. גם בחקירת השוטרת שהעידו, נזהר הסניגור בחקירתו הנגדית שלא להציג בפניהן, במפורש, את הגירסה השיקרית אותה עומד הנאשם להשמיע לראשונה בבית המשפט, כך אף לא בפני בית המשפט, במספר הדיונים שקדמו לעדותו הראשית.

כידוע משקלה הראייתי של "עדות כבושה" מועט הוא, כדבריו של כבוד השופט ס' ג'ובראן בע"פ 395/06 **מיכאל חליסטוב נ' מדינת ישראל**:

"הלכה היא, כי ערכה הראייתי של עדות כבושה הינו מועט, כאשר לא ניתן הסבר מספק לכבישת העדות".

הוא המקרה בענייננו בו לא נתן הנאשם כל הסבר לכך שכבש את גירסתו עד לשלב זה של המשפט.

מעל לנדרש אוסיף כי אף אם נבקש לקבל את גירסתו של הנהג אין לה אחיזה סבירה בחומר הראיות מלבד הבל פה והיא אינה עומדת במבחן השכל הישר ונסיון החיים. לו רצה הנאשם כי תתקבל גרסתו היה עליו לאחוז אותה בראיה כלשהי, אין די בהעלאת תרחישים אפשריים על מנת לעורר ספק סביר באשמתו. ראו לעניין זה את דבריה של כבוד השופטת בייניש בע"פ 5793/02 **עמוס דוד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו):

"אולם, אין בהעלאת השערות היפותטיות אשר אינן מבוססות בחומר הראיות כדי לעורר ספק סביר בדבר אשמתו של נאשם"

הנה כי כן, לא הצליח הנאשם לעורר ספק סביר בחומר הראיות אף לענין חילופי זהויות עם ה"נהג" האלמוני.

בהמשך לסיכומי הסנגור המלומד שתי הערות.

א- השוטרת מפעילת הינשוף, הגישה את מסמך ת/9, שם צויין מפורשות כי היא מוסמכת להפעלת מכשיר הינשוף שהופעל באותו היום -אילו חלק הסנגור על רישום זה היה יכול להעלות נקודה זו בחקירתה הנגדית. משלא כך נעשה, אני קובע כי השוטרת מוסמכת להפעיל המכשיר ולא הוכח אחרת.

ב- לא נעלמה מעיני בית המשפט הבעטה שאחזה בנאשם, וסירבו הנחרץ להביט במסוף, עת התובע ביקש להציג לו את התמונה מהמסוף המשטרתי (שהיה מונח על שולחנו) ולהתייחס אליה כלל ועיקר.

סוף דבר, בהשעני על עדות השוטרת ספיר ברנס וקארין מנוט -להם אני מאמין, כאשר אני קובע כממצא עובדתי כי הנאשם לא העיד אמת עת טען שלא הוא נהג במועד האירוע, אני מרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ב תשרי תשע"ח, 02 אוקטובר 2017, במעמד עורך דין אבין כמייצג הנאשם והתביעה. הנאשם לא התייצב לדיון.